

Vörös István

A forgó semmi ellen

*A vasárnapok illatos bogyói,
a péntek temetési menete,
a rossz egyszer megkérdi, jöhet-e,
de vedd biztosra, nem fog meghatódni,*

*ha azt is mondd, hogy ne jöjjön inkább.
A szombatok frissen kaszált füve,
egy hétfőre beérett kék füge.
Ki mondja el a szerda szimpla titkát?*

*A keddi felhők két napig maradnak.
Az eső a nyár szép dührohama,
nem kúrálja ki orvos már soha.
A tartozást fizesd vissza magadnak.*

*A forróság felperzseli a lelket.
A levegőben száll a rémület,
s a nyugalom csak deszkaépület.
Egy dögmadár a jóskönyvből szemelget.*

*Cserépedények közt kiég a szellem,
a gondolat nem fog kísérteni.
A szél a ház falába ékeli
egy tölgy makkját a forgó semmi ellen.*

Hatalom nélkül

*Berajzolódom végleg a világba,
mint a vadász elé került fogoly,
félrekezel országos diliházban
egy rémálom, egy kiterveelt mosoly.*

*Egy porcikám se bízik senki másban,
az orvosom magam kezére ad,
én folytatom, hol éppen abbahagyta,
a nem gyógyító hazugságokat.*

*Ki itt talál majd rám e szörnyűségben,
és félig égett életünkre lát,
az leszokik majd minden rossz szokásról,
és nem hajtja a maga igazát.*

*A vidám rabság ugyan mire várna?
Mi hátra van, az legfeljebb a múlt.
A rémületünk egésznap cipelte,
s a kosárból most végleg kiborult.*

Búcsúzás a budai hegyektől

*Nem világít már le rám a János-hegye,
ezentúl elrejtje az Alpok erdeje
szép városom, képedet.
A vonatban állok, s rád visszanevetek.
Nem tartanak többet itt kis ígéretek,
sem hazugság, képzelet.*

*Itt kaptam meg első mobiltelefonom,
itt mondtam az órán, a kémiát unom,
de a verset értem én.
Itt volt Attilának 100-as születésnapja,
csak az a kár, hazám, negyvenig se bírta,
mert túl jól értett, szegény.*

*De én meg nem várom, hogy hasonlítsak rá,
megszököm előle, elfutok világgá.
Leszek akár gyerekcsósz.
Ti még ott voltatok szalagavatómon,
akkor nem terveztem, hogy így meghatódom,
de a valóság meggyőz,*

*vagy nem is tudom mi, plakátsikoly, falak,
itt megállt az idő, de máshol még halad
a szerencse karjain.*

*Nem is nagyon muszáj búcsúzni tőletek,
hiszen nagy Európa, mindenki eljöhet,
vonatfülkénk arra ring.*

*Vegyes érzelmekkel nézek vissza rátok
érthetetlen leckék, buta jogszabályok,
papírmunka órái.*

*Nem jár vissza nékem az ellopott idő,
fölösleges munkám, mint a golyva kinő,
s mint a lámpa világít.*

*Ó, gyakran az észnek borús ösztöneit
és a hazahúzó facebook-köteleit
a megszokás elvágja.*

*A szilaj honvágynak gigászi harcait,
min bujdosó csillag nem old és nem lazít,
behunytt szemünk nem látja.*

*Ha üres az ország, az is jó multság,
így fogy el szép lassan az egész magyarság.
Nevét sem mondja senki.*

*Dühösen lelőjük álmunk tarka képét,
bejön a pusztaság, nincsen benne részvét,
az Alföldet belengi.*

A remény? Egy nagy tároló

A remény? Egy nagy tároló.

S az iszony?

A tároló kis hala. Megokolható,

ha kifogom. Itt is a szigony.

A koldus hálaéneke

*Állok az ablakon túl éjszaka,
s a jól mérhető közelségen át
zsebembe gyűjtöm össze a dohos
borzongó irigység minden szavát,*

*akár a pénzt a koldus és király,
akár hitelt az éhségalmazó;
állok az utcán és bebámulok.
Hogy mit ér a szegény, nincs arra szó.*

*Billió mérföldekről jött a pénz,
jött drótos, kékfehér és kopár
virtuális terek sötétjein,
ki tudja, tán 10 másodperce már.*

*Egy elcsórt tízesem megsokasult,
hozzátok talált és ott célhoz ért,
s boldogan hal meg így a nincstelen,
mert nem kap pénzt már szinte semmiért.*

*Tanultam én, hogy munkából megélsz,
s a gazdaság vad kristálműszerén
forintba az érték átszűrhető.
A lélekről nem ad hírt földi fény,*

*véremet felissza, magába zár.
Hát csöndben és tűnődve figyelem
közgazdászok szokatlan útjait.
Talán a pénz az ötödik elem?*

*Tán fáj a banktrezornak a magány,
az ott bent szétszórt milljom árvaság?
Hogy mért nem dobja át az ablakon
szétvetve értékek sarokvasát!*

*Mi spórolásnál is értékeőbb:
megbékélés, túlélhető hideg.
Az úrszemét van tőlem távolabb
vagy a köztünk járó gépemberek?*

*Ó jaj, lakhatás és szép öregkor,
ó jaj, az út számlától ételig.
Jaj, igény a kultúrára, mi lelt?
Az orvosság szánktól elvétetik.*

*Egy csillag hullik földre épp elénk,
egy égi üzenet, mely végre most
szétsztható és jut mindenkinek,
hát mért ne lennénk végre boldogok?*